

[Rytter.]

tiet. Saa kom Delegationen herved, og nu gik Regeringen pludselig over til — og det maa man fra alle Sider synes er rigtigt —, at der ingen Finansplan kunde være. Det vil selvfølgelig medføre, at Fordring paa Fordring kommer deroppefra, og der maa, som Statsministeren har gjort, opstilles et Program for de Understøttelser, man vil give. De Ord, der er brugt i Redegørelsen; viser det, her er Tale om; f. Eks. hedder det med Hensyn til Veje og Havneanlæg: Specielle Sager forelægges og gennemføres, efterhaanden som de trænger sig paa, og der skaffes Bevillinger fra Statskassen. Synspunktet er altsaa, at man ikke skal stille Færøerne forskelligt fra andre Amter i Landet, det er en Del af Danmark; man skal ikke begynde at tale om, hvorvidt de giver Underskud eller Overskud, men skal drøfte Sagerne, efterhaanden som de kommer frem.

Da der er den bedste Vilje til at hjælpe deroppe, haaber jeg ogsaa, det skal gaa i Orden, og jeg hilser ligesom de to foregaaende Talere med stor Tilfredshed den Overenskomst, der er truffet angaaende Forholdene paa Grønland. Jeg tror, Statsministeren har været overordentlig heldig, og jeg er uenig med Forespørgeren, naar han paastaar, at det kunde være gjort for længe siden. Der skal en vis Tid til at forberede alt, selvfølgelig ikke af Hensyn til Færingerne, men af Hensyn til Grønland. Man skal ligesom vænne sig til den Tanke, at der maa ske noget her, ogsaa for andre, og det tager nogen Tid. Om det kan komme et Aar før eller senere, er umuligt at sige, det maa overlades til de Mænd, som har Ansvaret. Jeg kan heller ikke huske — men maaske jeg husker fejl —, at det konservative Parti nogen Sinde har stillet et Forslag i Rigsdagen om at gaa videre end foreslaaet af Regeringen. Jeg mindes det i alt Fald ikke.

Jeg synes, det er en god Overenskomst, og jeg haaber det bedste af den. Jeg haaber ligeledes, at naar det bliver gjort Grønlanderne forstaaeligt, hvordan Forholdene er, vil man ogsaa oppe paa Grønland sige: Det er i og for sig rimeligt, og vi synes, at man i Danmark har varetaget Grønlands Interesser paa en god Maade. Jeg haaber endelig, at Medlemmerne af den færøske Delegation paa Færøerne vil gentage deres Udtalelser henedefra om deres Tilfredshed med Situationen, om, at der er opnaaet et godt Resultat, og i saa Fald tvivler jeg ikke om, at man ogsaa vil kunne faa den færøske Befolkning til at forstaa, at længere kunde vi ikke gaa.

Med Hensyn til det erhvervsmæssige tror jeg i Virkeligheden ikke, der er Grund til at sige mere. Den ærede Ordfører for Forespørgerne var dog inde paa et Par Ting, jeg maa nævne i denne Forbindelse. Det ærede Medlem mente, at det vilde være godt, om Værnepligtsloven og Toldloven gjaldt for hele Riget. Efter min Mening er der visse Regler, som har, jeg var lige ved at sige Aarhundreders Hævd, som man ikke bør røre ved, og jeg synes, vi henedefra ikke bør røre ved dette, saa meget mindre som det med Hensyn til Værnepligten vilde blive et ganske minimalt Antal, der blev udskrevet, saa minimalt, at der vilde komme mange flere herved fra Færøerne paa anden Maade. Dertil kommer, at hvis man betragter Værnepligten som en Byrde, er Livet paa Færøerne tilstrækkelig strengt. Jeg synes derfor ikke, der er nogen Mening i at drage saadanne gamle Spørgsmaal, som er blevet afgjort, frem. Det er heller ikke rigtigt, hvad den ærede Forespørger sagde om Grundloven, for det ærede Medlem maa huske paa, at da Grundloven af 1849 blev gennemført, gik man ud fra som givet, at der ikke var Værnepligt paa Færøerne. Grundloven af 1849 forudsatte dette som en ren Selvfølgelighed og sagde ikke et Ord om, at nu skulde Værnepligten ogsaa gælde deroppe. Jeg tror derfor, at de to Spørgsmaal om Værnepligten og om en fælles Toldlov skulde man lade ligge.

Saa kommer jeg til de kulturelle Spørgsmaal. De er efter min Mening langt vanskeligere at faa ordnet, for her kommer man til at gribe ind i noget, der ligger Menneskene meget dybt i Sinde. Jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Undervisningsminister og den højtærede Statsminister har den allerbedste Tanke med at gennemføre den Anordning, som blev gennemført i December 1938, jeg har ikke nogen som helst Grund til at betvivle det; men de to Ministre maa ogsaa kunne indse, at andre ser paa Sagen paa en anden Maade. Jeg ser paa den paa en anden Maade, og jeg føler mig bestyrket i mit Synspunkt ved mit Kendskab til Færøerne fra den Tid, jeg var deroppe, og til Føreren for Oppositionen dengang, en Mand, som senere blev Landstingsmand, og som aldrig lagde Skjul paa sine Tanker over for mig, men sagde dem ærligt og redeligt. Tanken var den: Naar vi opnaar at faa Dansk ud af Skolen som Undervisningssprog, maa I godt faa det som Undervisningsfag; saa skal vi holde mange kørne Taler om det danske Sprog, for det er i Virkeligheden en